

Lázár Bence András

A csatatér mérete

*Ez a harc nem a mienk.
Tudja mindenki.
Hiába próbálsz velem
elhitetni, hogy a hajnal
itt nem annyira tiszta, mint
az északi tengerpartok.
Hogy ez a hideg itt sosem
lesz olyan, mint egy kút alja.
Itt madarak laknak,
csőrükben tojásaik.
Magyaráztad egyszer
az ablakban ülve, tél
volt, neked meleged.*

*Anya meg állandóan fázik.
A melegben érzi jól magát.
Télen otthon marad, begyűjtja a kályhát.
Sosem hazudik.*

*Most északi városokba vágyom.
A csatatert feltöltenénk madarakkal,
a lépcsőházba járnának fészket rakni.
Anya meg felettünk lakna egy emelettel,
a fűtésről ő gondoskodna.*

*Hiába minden próbálkozásod.
A csatatér méretét anya szabja át
a tojásokat meg ellopják
és összetörik a helyi kamaszok.*

A kötelesség lehetőségei

*Egy harapásnyom a vállamon.
Ez vagy. Egy fogsor tünete.
Ahogy fehér lesz, aztán meg
eltűnik a hajszál a bőrről.*

*Kicseréltem a neved. Lemásoltalak.
Magamnak. Hogy irányítani tudjalak.
Mint csontvégek a végtagot.*

*Azt hittem ezzel megelégszem.
Nem kell majd megállnom
végignézni, ahogy egy öregember
kiveszi a belső zsebéből a tárcát,
elejti és lehajol.*

*Sírni sem hagytál. Élvezted az egészet.
Hagytál mindent ott rohadni
ahol van, a gesztenyefák alatt,
a kertben, ahol a vállamba haraptál.*

*És megszűnt szükségnek lenni minden.
mint a nap harapása az éjszakán.*

Azt hiszem, hajnalodik, a fogaidat számolom.